

Jo no em sento protestant

Ds, 5/11/2011 per Jordi Llisteri...

[Laeto animo](#)

No és per contradir el que [va explicar](#) el Jordi López sobre l'acte al que també vaig assistir també la setmana passada, el Culte commemoratiu del Dia de la Reforma organitzat pel Consell Evangèlic de Catalunya.

Tampoc sé si em guanyaré gaires amics per dir-ho, però hi ha una constatació que m'incomoda. En gairebé tots els actes o fins i tot converses amb persones del món protestant és permanent el record a la injustícia i la persecució que van patir durant segles al nostre país. Persecució protagonitzada massa vegades pels catòlics. És ben cert i just de recordar. I, avui, no cal amagar les dificultats de les comunitats minoritàries per exercir els seus drets: de les minories religioses, culturals, lingüístiques...

Però després de 40 anys de democràcia no crec que sigui un bon enfocament relacionar aquestes dificultats amb els greuges històrics de la comunitat protestant. Traduït a l'àmbit catòlic, és el mateix que passa amb les víctimes de la persecució religiosa; una realitat que no es pot enterrar però l'activitat d'avui dels catòlics no pivotar al voltant del greuge permanent pels milers de capellans, religiosos, i laics assassinats fa 75 anys. La història ensenya i educa, però no pot paralitzar.

Quan dic que no em sento protestant és per una altra cosa que em va fer pensar el titular "També sóc protestant". És més una impressió que em queda després de participar en actes d'altres confessions.

Sempre que he assistit a actes de confessions no catòliques m'hi he trobat bé. De fet, precisament a Catalunya en tractar-se de confessions minoritàries estan sempre molt satisfets, oberts i acollidors en rebre persones d'altres religions. Ho agraeixen. Però per sensacions més personals o per trajectòria espiritual que no ve ara al cas, l'assistència a cultes d'altres confessions sempre m'han servit per valorar la pròpia tradició. Digueu-me que sóc poc intercultural o interreligiós; que no és això. És que el conèixer i compartir, com el viatjar, crec que el que ajudar és a assentar millor els propis fonaments, relativitzar-ne el que és accessori, i a focalitzar-se en el que és nuclear de cada vivència.

També en un país cada vegada més plurireligiós, aquesta experiència és necessària. No hi ha res més perillós que ignorar el veí. I sobretot és important entre les diverses confessions cristianes, avui encara massa allunyades en un món on cada vegada tot és més a prop.